

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/39/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5111226890
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2012:5111226890.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa I. G., nar. XX.X.XXXX, bytom L., H. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Martinom Olosom, advokátom so sídlom L., M. R. I. XX, proti odporkyni S. I., nar. XX.X.XXXX, bytom L., H. XXXX/XX, o vydanie hnutelných vecí, na základe odvolania navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č.k. 4C/195/2011-23 zo dňa 13.1.2012, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Vo zvyšku, odvolaní nenapadnutom, **z o s t á v a** uznesenie okresného súdu **n e d o t k n u t é .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením postupom podľa § 374 ods. 4 veta druhá, prvá časť súvetia O.s.p. zmenil svoje uznesenie č.k. 4C/195/2011-11 zo dňa 7.9.2011 vo výroku o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že nie je možné zistiť mieru procesného zavinenia toho-ktorého z účastníkov na zastavení konania. Nebolo totiž preukázané, či k zadržiavaniu vecí zo strany odporkyne naozaj došlo (ako to tvrdil navrhovateľ vo svojom návrhu), prípadne, či k späťvzatiu návrhu zo strany navrhovateľa došlo v dôsledku konania odporkyne po začatí konania, prípadne konania odporcu spočívajúceho v odnesení si dotknutých, odporkyňou údajne zadržovaných vecí z bytu. Preto o trovách konania rozhodol podľa ust. § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie a domáhal sa zmeny napadnutého uznesenia tak, že odporkyňa bude povinná nahradiť mu trovy konania vo výške 193,23 Eur. Namietal nesprávnosť záveru súdu prvého stupňa o nemožnosti zistiť mieru procesného zavinenia účastníkov. Uviedol, že nakoľko veci boli vydané až po podaní návrhu na začatie konania, tento bol podaný dôvodne, preto odporkyňa je povinná nahradiť mu trovy konania (§ 146 ods. 2 veta druhá O.s.p.). Odporkyňa nebola vlastníkom jeho vecí, tieto protiprávne zadržovala v byte, o čom ho i telefonicky informovala. Pokiaľ by nedošlo k zadržiavaniu vecí odporkyňou, je logické, že by nepodával žiadny návrh o vydanie vecí na súd. Podstatné je, že v čase podania návrhu odporkyňa neoprávnene zadržovala jeho veci a až po jeho podaní mu bolo umožnené veci si z bytu odnieť.

Odporkyňa zostala v odvolacom konaní nečinná.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.), v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v § 212 ods. 1 O.s.p. (z dôvodu čoho nedotknutým zostalo uznesenie súdu prvého stupňa v odvolaní)

nenapadnutom výroku o tom, že pôvodné uznesenie zo dňa 7.9.2011 zostáva nedotknuté vo výroku o zastavení konania) a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Odvolačný súd sa stotožnil s námietkou odvolateľa o nesprávnosti záveru súdu prvého stupňa ohľadom nemožnosti zistenie miery zavinenia na zastavení konania. Napriek skutočnosti, že nebolo vykonané žiadne dokazovanie vo veci, na základe všetkých dostupných informácií je v zásade vždy možné uzavrieť otázku zavinenia toho-ktorého z účastníkov na zastavení konania. Zavinenie na zastavení konania je totiž procesnoprávnou problematikou.

V súdnej veci sa navrhovateľ svojím návrhom domáhal voči odporkyni vydania hnutelných vecí z bytu. Vychádzajúc z jeho skutkových tvrdení, odporkyňa mu veci protiprávne zadržovala. Následne, tvrdiac, že mu žiadané veci boli po podaní návrhu vydané, vzal svoj návrh späť, na čo súd konanie zastavil. Už za danej situácie je nutné vychádzať z povinnosti navrhovateľa ako pána sporu nielen poskytnúť súdu tvrdenia, ale tieto tvrdenia aj preukázať. Uvedené sa týka nielen skutkových okolností tvrdených v návrhu na začatie konania, ale aj tvrdenia o tom, že mu veci boli vydané po podaní návrhu na súd. Navrhovateľ tak však neurobil. Už za daných procesných okolností súdnej veci bolo namieste rozhodnúť o trovách konania tak, že odporkyňa nemá právo na ich náhradu (vzhľadom na to, že odporkyni žiadne nevznikli; inak by jej prináležala ich náhrada, nakoľko navrhovateľ nepreukázal, že návrh proti nej podal dôvodne a k späťvzatiu návrhu z jeho strany došlo na základe správania odporkyne). Následne, vzhľadom na podanie odvolania odporkyňou proti výroku uznesenia zo dňa 7.9.2011 o trovách konania vydaného vyšším súdnym úradníkom, súd prvého stupňa disponoval ďalšími údajmi o okolnostiach prípadu, tentokrát poskytnutými odporkyňou, pričom ani z nich nevyplývalo, že by navrhovateľovi protiprávne zadržovala dotknuté veci, teda, že by bol návrh navrhovateľa podaný dôvodne.

Vychádzajúc z rozhodných okolností je plne odôvodnený záver o zavinení navrhovateľa na zastavení konania. Navrhovateľ nepreukázal, že návrh podal dôvodne a vzal ho späť pre správanie odporkyne. Preto treba mať za to, že návrh bol zo strany navrhovateľa podaný nedôvodne, resp. jeho späťvzatím zaviniť zastavenie konania. Preto je namieste aplikácia normy obsiahnutej v ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. (aplikácia normy obsiahnutej v ust. § 146 ods. 2 veta druhá nie je opodstatnená).

Pokiaľ si navrhovateľ, ako to tvrdí v odvolaní, po podaní návrhu odniesol z bytu, ktorý spoločne užíval s odporkyňou, všetky dotknuté veci, na základe čoho odpadol dôvod konania a on vzal návrh na začatie konania späť, z uvedeného stále nevyplýva, že návrh podal dôvodne. Navrhovateľ vôbec neobjasnil okolnosti výmeny zámkov na byte, prečo prevzala navrhovateľka nové kľúče od bytu až 15.8.2011, akým spôsobom mu „bolo umožnené“ (cit. z odvolania navrhovateľa) si veci z bytu odniesť, prečo nebolo možné z jeho strany dostať sa do bytu pred podaním návrhu na začatie konania, avšak po jeho podaní to už bolo možné, a podobne. Ani v spojení s tvrdeniami odporkyne z jej skoršieho odvolania nie je možné dospieť k záveru o opodstatnenosti podania návrhu na začatie konania navrhovateľom.

Na závere o zavinení navrhovateľa na zastavení konania nie je namieste meniť nič ani v odvolacom konaní. Navrhovateľ sa v odvolaní obmedzil opäť len na tvrdenia o opodstatnenosti podania návrhu na začatie konania, avšak tieto nijako nepreukázal.

Vzhľadom na uvedené malo byť o trovách konania rozhodnuté podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. Keďže navrhovateľ zaviniť zastavenie konania, bol by inak povinný nahradiť odporkyni jej trovy. Nakoľko si však odporkyňa náhradu trov konania neuplatnila, súd by jej ich náhradu nepriznal, resp. nepriznal by náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov.

Preto pokiaľ napadnutým uznesením súd prvého stupňa podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nerozhodol síce podľa správnej právnej normy a ani formulačne nie je jeho rozhodnutie správne (podľa § 146 ods. 2 sa účastníkom „nepriznáva sa náhrada trov“, podľa § 146 ods. 2 žiaden z účastníkov „nemá právo na náhradu trov“), avšak svojimi

dôsledkami je napadnuté uznesenie v súlade s tým, ako by inak súd správne rozhodol. Preto ho odvolací súd potvrdil ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, preto by bol inak povinný nahradiť protistrane - odporkyni jej trovy. Nakoľko však odporkyni žiadne trovy v spojení s opravným prostriedkom navrhovateľa nevznikli, odvolací súd účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.